

La Mercè Meseguer, que ve d'una família d'empresaris, recorda encara l'advertència que la directora del seu col·legi va fer la seva mare abans que ella acabés el BUP: **"Aquesta noia té veu de comandament: vigila-la."** Premonició o no, el cas és que el tarannà que aquella adolescent ja deixava entreveure a l'escola ha donat bons resultats, juntament amb l'entorn en què es va moure a casa seva, que la va condicionar amb total seguretat: **"Un mateix es va enriquint dia a dia, però l'ambient en què vaig créixer em va influir."**

Així, la Mercè va començar estudiant Ciències Empresarials, una carrera que, al seu parer, dona molts coneixements: **"Són uns estudis molt útils per convertir-te en financer -a mi em van anar molt bé les assignatures de comptabilitat i auditoria-, però el fet de fer-los no significa que esdevindràs empresària."** Ella diu això perquè està convençuda que l'empresari neix -"li ha d'agradar l'aventura i creure en ell mateix"-, però també opina que, en general, tot aquell qui té uns estudis adquireix una certa cultura, i **"té el cap més agilitzat que una persona que no en tingui"**.

En qualsevol cas, en finalitzar la carrera la Mercè va treballar en molts llocs diferents fins que un bon dia el seu marit la va introduir en el sector de les aixetes, i d'aquesta manera fa quatre anys que té, juntament amb ell, el seu propi negoci, Mirtak, que avui no només comercialitza accessoris per a aixetes sinó que també fabrica les seves peces, en tallers exteriors. Això no obstant, aquest matrimoni va començar del **"no-res"**, amb l'ordinador personal, a casa seva.

Actualment, a la feina, tant l'un com l'altra tenen les respectives funcions molt ben definides -"ell entén més de producció, mentre que jo em dedico sobretot a la part comercial"- i aquesta és, segons ella, la clau per a una bona entesa entre tots dos: **"Som dos professionals, i per tant no tenim en compte el fet que jo sigui una dona i ell un home. Si t'entens i hi ha diàleg no tens problemes. És important que cap dels dos no domini l'altre. L'empresa és una cosa dels dos, un esforç de tots dos."**

És clar que la Mercè té l'avantatge que ella i el seu marit són molt semblants, que no és pas la norma en el món empresarial: **"A l'hora de fer negocis, per exemple, la dona sempre t'exigeix més; a l'home, en canvi, el pots portar més per on tu vols."** La nostra protagonista, d'altra banda, remarca els prejudicis existents encara avui dia, en el seu entorn: **"Quan vaig als bancs, esperen en un principi que hi hagi un home darrere meu, però un cop comencem a parlar, s'adonen que no n'hi ha cap necessitat."**

La Mercè considera que aquesta diferenciació entre sexes també es nota a la llar, perquè les dones ho volen organitzar tot: **"En aquest sentit, els homes ho tenen més fàcil, perquè no s'han d'ocupar de tantes coses. En el meu cas, també sóc jo qui porta la casa, però he de reconèixer que ell també m'ajuda."** I els seus fills, de sis i quatre anys, tampoc no se n'escapen, dels estereotips: **"Jo no els he educat mai com a nen o com a nena, però ho porten dins. No la podem negar, la diferència entre l'home i la dona."**

Respecte a això, cal assenyalar que aquesta empresària té les idees molt clares, sobre que distingeix els uns de les altres: **"Els no toquen**

tant de peus a terra com elles, que sempre ho volen tenir tot més ben agafat. Si les dones manéssim, el món seria una dictadura. Potser aquestes actituds tan oposades són conseqüència del fet que l'home acostuma a tocar més la part tècnica que no pas els números. La imaginació de l'home, en qualsevol cas, també enriqueix la vida." La seva conclusió, així doncs, és igualment diàfana: **"No podem estar els uns sense les altres."**

En un altre ordre de coses, val a dir que la Mercè també admet que al principi d'inaugurar l'empresa no sabia com se'n sortiria, havent de fer-se càrrec de **"la feina i de la criatura"**, però ara té molt assumit que quan ella és amb els seus fills és amb ells: **"Només cal saber dir que no a l'empresa per dedicar més temps a la família, i això és el que jo faig els caps de setmana."** Els seus fills, tanmateix, possiblement s'acostumaran a estar més sols que no d'altres, però ella confia que això els ajudi a ser més independents: **"Quan siguin grans, espero haver-los pogut ensenyar el suficient perquè sàpiguen sortir endavant per ells mateixos."**

En la nostra protagonista en aquestes dues pàgines trobem, per tant, una mare i una empresària excel·lent, que es referma en aquesta dualitat: **"No estic gens d'acord que la dona es quedi tancada a casa amb els nens. Té molta feina fora, i això no li impedirà criar els seus fills igual de bé."** Així les coses, és lògic que la Mercè es mostri d'allò més il·lusionada amb el negoci tot just estrenat: **"Ara tot és una novetat, tot és un plaer, perquè estem creixent a passes gegantines."**

És tant l'entusiasme que ella i el seu marit posen en la seva feina a Mirtak que assegura que quan treballen per a algú altre ho fan com si treballessin per a ells mateixos i, personalment, afegeix que li agrada molt la relació que s'estableix amb els clients. El que no li agrada tant, en canvi, és **"l'estira-i-arronssa amb els bancs, on cap dels dos bàndols no sap ben bé quin és el seu lloc"**.

En definitiva, que allò que més satisfà la Mercè és el desenvolupament que, en només quatre anys, ha experimentat la seva empresa d'aixetes, un desenvolupament que per una altra part no només implica els seus dos propietaris: **"A mi m'encanta donar feina a la gent, pensar que quan vam començar només érem el meu home i jo i ara ja en som set m'encoratja molt."**

Ella, però, no es deixa enlluernar per tots els seus èxits, abans al contrari es mostra més aviat prudent: **"Sempre he sentit a dir que créixer costa molt poc, però que enfonsar-se és qüestió d'un moment. Per això sempre vigilo molt en tot el que faig."**

La Mercè, finalment, acaba recordant una altra vegada el comentari d'aquella directora de col·legi a la seva mare, ara que ja no és aquella adolescent per expressar el seu desacord: **"Mai no he estat d'aquelles persones que entren abordant la gent, crec més aviat que tinc criteri, a l'hora de fer les coses."** Un criteri tan encertat, afegim nosaltres, que l'ha portada a convertir-se, juntament amb el seu marit, en una gran empresària, al capdavant de Mirtak.

Mercè Meseguer - Amer (la Selva)